ఓం నారాయణ - ఆదినారాయణ

అవధూత లీల

అధ్యాయము - 1

శ్రీ వెంకయ్యస్వామి వారి జీవితం

భగవంతుడు రూపనామగుణరహితుడు. అట్టి భగవంతుని వ్యక్తరూపవమే ప్రేమ. ప్రేమ కార్యరూపేణా మాత్రమే వ్యక్తమగును. అందునా నిరవధిక ప్రేమ, నిరంతర ప్రేమ, నిస్వార్థ ప్రేమగల హృదయమే భగవంతుని రూపమని చెప్పబడును. అట్టి ప్రేమామృత హృదయుడే మన భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు.

నెల్లూరు జిల్లాలో తలుపూరు చెర్లోపల్లి చిన్న పల్లెటూరు. అనావృష్టి వల్ల పచ్చని గడ్డిపరకే కరువైందా ప్రాంతంలో. ఆకలితో వున్నవానికి అన్నం లభించినంత సంతోషంతో ఆ గ్రామస్తులంతా 'స్వామి వచ్చాడు, స్వామి వచ్చాడు' అంటూ రామాలయం దగ్గర గుంపు చేరుతున్నారు. వారి ఎదుట ఒక ముదుసలి నేల మీద తాటాకు వేసుకుని కూర్చొనియున్నాడు. ఆయన ఎదుట అగ్నిగుండం మండుతోంది. నూనె కుండవలె నున్నగా మెరుస్తున్న ఆ బక్క చిక్కిన శరీరానికి గోచిగుడ్డ తప్ప మరే యితరమైన ఆచ్ఛాదన లేదు. నున్నని గుండు, సొట్ట బుగ్గలు, బోసి నోరు, చురుక్కున చురకవేసే చురుకైన కన్నులు గల ఆ ముదుసలి వేళ్ళ లెక్కించుకుంటూ, తనలో తాను మాట్లాడుకుంటూ మధ్య మధ్య అగ్నిగుండంలోని కట్టెలు సవరించుకుంటూ వున్నాడు. ఎంతో నిరాడంబరంగా, అనామకుడుగా వున్న ఆ ముదుసలి తాతను ఆయనే 'స్వామి' అంటే నమ్మదగినట్లుగా లేదు. ఆ గ్రామస్తులు వారితో ఏమో చెప్పుకోవాలని అనుకొంటున్నారు. కానీ వారి వైఖరి చూచి నోటమాట పెగలక చూస్తూ వుండిపోయారు. ఇంతలో ఆ ముసలాయన దృష్టి ఆ ప్రక్కనే పారేసిన కాగితాలు, పులివిస్తరాకులు మేస్తున్న పశువుల మీద పడింది. కొద్ది నిమిషాలు వాటిని జాగ్రత్తగా పరిశీలించి ఆయన 'అయ్యా!' అని పెద్దగా కేకవేశారు. 'ఏమిటి స్వామీ' అని ఒకరిద్దరు సేవకులు ముందుకు వచ్చారు. 'మనం ఆ చెర్లోకి పోవాలటయ్యా పోదాం పదండి' అని

శ్రీస్వామివారు ఆజ్ఞాపించారు. చెర్లోకెందుకు పోతున్నారో తెలియక సేవకులొకరి ముఖం ఒకరు చూసుకోసాగారు. శ్రీస్వామివారిని డోలీలో తీసుకుపోయారు. వర్షాలు లేనందున బీటలు వారి, కలికానికైన పచ్చిగడ్డి కరువైన ఆ ఎడారివంటి నేలపై శ్రీస్వామివారు ఒకచోట దిగి “ఇక్కడ నిప్పు చూడండయ్యా” అని ఆజ్ఞాపించారు. కొద్ది క్షణాలలో సేవకులక్కడ అగ్నిగుండం ఏర్పాటు చేశారు. అచ్చట కొన్ని గంటలున్నాక వారి ఆజ్ఞమేరకు శ్రీస్వామివారిని సేవకులు ఆ గ్రామంలోకి తరలించారో లేదో ఆకాశం మేఘావృతమై కుంభవృష్టి మొదలైంది. తెల్లవారేసరికి ఆ ప్రాంతంలోని చెరువులన్నీ నిండిపోయాయి. సంకల్ప మాత్రం చేత పంచభూతాలనాజ్ఞాపించగల ఆ మహనీయుని కీర్తిని ఆ గ్రామస్తులేగాక సర్వజీవులూ కృతజ్ఞతా పూర్వకమైన హృదయాలతో వేనోళ్ళ స్తుతించాయి. ప్రకృతిమాత వారి కరుణకు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా పచ్చగా పులకరించి నృత్యం చేసింది. ఆ కరుణామూర్తి ఆ స్తుతులను సంతోషంగా వింటాడా? తనకేమి పట్టనట్లే, తెలియనట్లే ఆ గ్రామం వదలి తన బృందంతో వెళ్లిపోయారు.

కాలచక్రం గిర్రున తిరిగింది. ఆనాడు తలుపూరు గ్రామాన్ని నిర్లిప్తంగా విడిచి వెళ్లినట్లే ఆ నిరాడంబర మహనీయమూర్తియైన శ్రీస్వామివారు 1982 ఆగష్టు 24వ తేదీన తమ భౌతిక దేహాన్ని విడిచారు. నెల్లూరు జిల్లా అంతటా ఆ విషాదవార్త కాలమేఘంలాగా అలుముకుంది. భూత నియంతయైన శ్రీస్వామివారు తమను విడిచి వెళ్ళాక ఇక ప్రకృతిమాతయొక్క ఆగ్రహం నుండి తమకు దిక్కెవ్వరన్న ప్రశ్న అందరి హృదయాలలోనూ అస్పష్టంగా మిగిలింది.

1982లో గోపారం ప్రాంతమంతా వర్షంలేక కరువైంది. పశువులు మేతకూ, నీటికి చాలా ఇక్కట్లు పడుతున్నాయి. పాలకొండ సుబ్బారెడ్డి బస్సులో పోతూ మనసులో, “స్వామీ! మీరు శరీరంతో వుండగా మా బాధలు చెప్పుకుంటే తీర్చేవారు. ఇప్పుడెవరితో చెప్పుకోవాలి? వర్షం లేక ప్రజలు అల్లాడుతున్నారే” అని తన్మయత్వంగా అనుకొన్నాడు. వెంటనే శ్రీస్వామివారు అతని మనోనేత్రానికి గోచరించి “అయ్యా నీ కోరిక లోకము కొరకు గదా! నీ కొరకు గాదు. మూడు రోజులలో వర్షం కురుస్తుంది” అని చెప్పారు. అదేవిధంగా వర్షం వచ్చింది. ఆ సంవత్సరానికంతటికీ ఆ ప్రాంతంలో కురిసిన వర్షం

అదొక్కటే అయినా చెరువులు నిండి, పంటలు పండాయి.

అలా తాము భౌతికంగా మన మధ్య వున్నా లేకపోయినా సర్వగతుడుగా, స్మృతిమాత్రప్రసన్నుడుగా, భక్తరక్షణా పరతంత్రుడుగా నాటికీ, నేటికీ మరియూ సూర్యచంద్రులున్నంత వరకు నిలిచే ఉంటానని శ్రీస్వామివారు మనకిచ్చిన అభయాన్ని వారు తమ మహాసమాధి అనంతరం కూడా ఆర్తులను ఆదుకొనే లీలల ద్వారా నిరూపించుకొనుచున్నారు.

జీవనదియైన పవిత్ర గంగానది తన పుట్టుక స్థానంలో చిన్న కాలువ వలె ప్రవహించినట్లు, ఇంతటి మహనీయ కరుణా సముద్రుడు తన జీవితారంభంలో లోకుల దృష్టికి ఒక విచిత్ర వ్యక్తిగా, పిచ్చి వెంకయ్యగా ప్రకటమైన దశకూడ గలదు.

పిచ్చి వెంకయ్య

నెల్లూరు జిల్లాలోని నాగుల వెల్లటూరు గ్రామంలో వీధుల వెంట, సమీపంలోని చిట్టడవులలో, "చాకలియోగం, మంగలియోగం, డుబుడుక్ డుబుడుక్" అని అరుస్తూ పరుగులు పెట్టే యువకుడుగా మొదట ఆ మహనీయుడు లోకుల దృష్టి నాకట్టుకున్నాడు. పిచ్చి వెంకయ్యగా లోకుల నోళ్ళలో నానాడు. కానీ యీ లోకమనే పిచ్చాసుపత్రిలోని జనబాహుళ్యం యొక్క పిచ్చిని బాపటానికి దిగివచ్చిన సాటిలేని వైద్యుడని ఆయనను ఎవరు తెలుసుకున్నారు? పిచ్చి వెంకయ్య అని ఏ ప్రజలు ఆనాడు ఆయనను పరిహసించారో వాళ్ళే ఆ తర్వాత ఆయనను "భగవాన్ అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి" అని కీర్తించడానికి ఆయన చెంతకు పరుగులుతీశారు. ఎవరిది పిచ్చి? సత్యం సూర్యునిలాగా మనమధ్య భాసిస్తున్నా, గుర్తించలేని మనదే పిచ్చేమో! ఒకవేళ వీరిలో అందరూ పిచ్చివారే అయినా, ఏ పిచ్చి మేలన్నది మనమాలోచించడమొక్కటే పిచ్చి తొలగడానికి మార్గం.

భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామి వారి తండ్రి పేరు శ్రీ సోంపల్లి పెంచలయ్య, తల్లి శ్రీమతి పిచ్చమ్మ , జన్మస్థానము ఆత్మకూరు తాలూకా, నాగుల వెల్లటూరు, జనన తేది లభించలేదు. 1927 సం॥ "పెద్ద గాలి వాన" నాటికి వీరికి సుమారు 30 సం॥లు వయస్సుంటుంది.

వెంకయ్య చిన్నప్పుడు అందరి పిల్లలలాగానే వుండేవాడు. కొన్నాళ్ళు శ్రీ సిద్ధిరాజు రామయ్యగారి దగ్గర చదువుకు రాత్రిపూట వెళ్ళేవారట. ఈ చదువు అక్షరమాలతోనే ఆగిపోయింది. ఆటపాటలయందు కూడా తక్కిన బాలురకూ, వీరికి ఏమీ భేదముండేది కాదు.

శ్రీ కొమరగిరి రమణయ్య చెప్పినదానిని బట్టి ఐదు సంవత్సరముల వయస్సులోనే శ్రీస్వామివారు ఏకాంత ప్రియులు. ఆడుకొనుటకు పిల్లలు రమ్మని పిలువగా "ఒరేయ్, నేను దొంగతనం చేసి వచ్చాను. పోలీసులు వచ్చి నన్ను పట్టుకుంటారు పోండి" అని అందరినీ తరిమేసి తాను తలుపు చాటున ధ్యానస్థులయ్యేవారు.

కలేపండ్లకని పిల్లలందరూ అడవికి పోతే శ్రీస్వామివారు ఎవ్వరితోనూ కలవకుండా చెట్లచాటున వుండేవారు. ఎవరైనా చూడ్డానికొస్తే పైన చెప్పిన మాటలే చెప్పి తాను ఏకాంతంలో వుండేవారు.

17, 18 సంవత్సరముల ప్రాయములో కట్టెలు కొట్టి బండి మీద తీసుకెళ్ళి నెల్లూరులో అమ్ముకుని వచ్చేవారు. విస్తరాకులు కోసి, దోర్నములు కుట్టి నెల్లూరుకి తీసుకుపోయి అమ్మేవారు. సేద్యపు పనులు చక్కగా చేసేవారు. ఏ పని చేసినా యితరుల దృష్టి నాకర్షించి వారు ఆ పనిని ప్రశంసించేటట్లు చేసేవారు. కూలికి కూడా వెళ్లేవారు. తల్లిదండ్రులు వీరినెంతో గౌరవంగా చూచేవారు. కనుకనే యితర కూలీలలాగా కూలి గింజలను గుడ్డలో మూట గట్టి నెత్తిన బెట్టుకొని ఇంటికి తేనిచ్చేవారు గాదు. శ్రీస్వామివారి తమ్ముళ్ళనుగాని, చెల్లెలినిగాని పంపి ఒక చిన్నబుట్టలో ఆ కూలిగింజలను తెప్పించుకునేవారు.

శ్రీస్వామివారి బాల్యమును గూర్చి శ్రీస్వామివారి సోదరి శ్రీమతి మంగమ్మగారు ఇలా చెప్పారు. " శ్రీస్వామివారు చిన్నతనంలో వెంట్రుకలు ముడివేసుకొనేవారు. పంచ, చొక్కా, వేసుకునేవారు. సేద్యం పనులు ఎంత చక్కగా చేసేవారో చెప్పలేను. చేను దున్నేటప్పుడు కొండ్ర వేస్తే అంత చక్కగా వుండేది. రూళ్ళ కర్ర, పెన్సిలుతో కాగితం మీద గీత వేసినంత చక్కగా వుండేది. నాగటి చాలులో ఒక వైపు కోడిగ్రుడ్డు పెట్టి రెండవ వైపు నుండి చూస్తే కనిపించేటంత చక్కగా వుండేది.

"శ్రీస్వామివారు చిన్నపిల్లవాడుగా వుండగా ఒక్కప్పుడు మా ఇంటి

చుట్టూరా వేప, చింత, మునగ విత్తనాలు నాటారు. వాటిని గూర్చి మేమేమి పట్టించుకోకపోయినా అవి పెరిగి పెద్ద మానులయ్యాయి.

"చిన్నప్పటి నుండి కూడా తెలివిగా, గౌరవంగా వుండేవారు. నేను స్వామికంటే చిన్నదానినైనా నన్నెప్పుడు గూడా 'అమ్మే' అని గానీ, 'ఇట్లారా' అని గానీ ఏకవచన ప్రయోగం చేసి పిలిచి ఎరుగరు. 'అన్నం పెట్టు మంగమ్మా' అని అడిగేవారు. సాటి పిల్లలంతా 'వెంకన్నా, వెంకన్నా' అని పిలిచేవారు. నేను కూడా అలా పిలిస్తే శ్రీస్వామివారు 'అందరూ వెంకన్నా అంటే, నీవు అలాగే అనవచ్చా? నీవు అన్నా అనాలమ్మా, పేరు పెట్టి పిలవకూడదు' అని బుద్ధులు చెప్పేవారు. సాటి పిల్లలందరూ తమ తగవులు తీర్చమని శ్రీస్వామివారికి చెప్పుకునే వారు. పొలంలో పేడప్రోగుచేసే పిల్లలందరికి ఈయన నాయకుడు.

"పదహారు సం॥ల వయస్సులో శ్రీస్వామివారు జొన్న కోతకోస్తే చూడముచ్చటగా వుండేది. ఒక్క జొన్నకఱ్ఱ విరగదు. ఓదివేస్తే ఒక్క కఱ్ఱ అయినా చెల్లాచెదురుగా పడదు. కోతంతా ఒకే ఎత్తున కొలత పెట్టినట్లు కోసేవారు. ఇద్దరు మనుష్యుల కోత తానొక్కరే కోసేవారు. ఎంత చిన్న పనైనా శ్రద్ధగా సంపూర్ణంగా చేయగల్గడమే యోగమని ఆయన బోధించదలిచారు కాబోలు.

"నన్ను దూరాన దక్షిణదేశాన రాజపద్మాపురంలో వివాహమునకు ఇవ్వాలనుకున్నారు. శ్రీస్వామివారు అంగీకరించలేదు. అప్పటికి శ్రీస్వామివారికి పిచ్చి పట్టిందనే పేరు రాలేదు. 'మా ముగ్గురు మొగపిల్లలమధ్య ఒక్కగానొక్క ఆడ పిల్లయితే ఆమెనంత దూరాన ఇస్తావా?' అని తల్లితో తగవులాడి వారించ చూచారు. కానీ మా తల్లి పట్టిన పట్టు వీడక నన్ను రాజపద్మాపురంలోనే యిచ్చి పెండ్లి చేసింది. పెండ్లినాడు కూడా శ్రీస్వామివారు అలిగి పెండ్లి దగ్గర వుండకుండా పొలంలో జొన్నగూడు దగ్గర పడుకున్నారు.

"శ్రీస్వామివారికి చిన్ననాటి నుండి అబద్ధమాడడం గిట్టేది కాదు. అప్పుడు శ్రీస్వామివారికి 10 సం॥ల వయస్సు. ఒక రోజు ఇంటికి బిచ్చగాడొచ్చాడు. మా తల్లిగారు 'ఇంట్లో గింజలు లేవు పొమ్మ'న్నారు. శ్రీస్వామివారు 'అరగంట ఆగి వచ్చావంటే పాతర తీసి గింజలు (జొన్నలు) తీస్తారు. అప్పుడు పెట్టించుకుపో!' అన్నారు. తాను పచ్చిగడ్డి తెచ్చేటప్పుడు

బక్క పశువులు ఎండుటాకులు తింటూ కనిపించాయంటే, తన తలపై నున్న గడ్డిమోపు వాటి ముందు వేసి వట్టి చేతులతో ఇంటికి వచ్చేవారు. గడ్డి ఏదని అడిగితే మౌనం వహించేవారు.

"శ్రీస్వామివారికి 20 సం॥ల వయస్సులో తీవ్రంగా జ్వరం వచ్చింది. ఆ రోజులలో గ్రామాలలో వైద్యులు, ఆసుపత్రులు లేవు. కనుక అన్నం తినకుంటే రెండు పూటలకు జ్వరం తగ్గుతుందనేది అలవాటు. అలాగే వారం గడిచింది. శనగ ఏరడానికి పోయిన శ్రీస్వామివారి తమ్ముళ్ళు వేరుశనగపప్పులు తెచ్చిస్తే అవి తిని మంచం కరుచుకుని పడుకునేవారు. శ్రీస్వామివారు ఒకనాడు 'మన యిల్లు వేలం వేయబోతున్నారు. మీరు ఎక్కడ వుంటారు?' అని తల్లి తండ్రులను అడిగారు. 'మనకేమి అప్పులు లేవు. వేలం ఎవరు వేస్తారు? జ్వరతొందర, పైత్యం వల్ల అట్లా మాట్లాడుతున్నాడు.' అని తలచి వారు నిమ్మరసంతో తలంటి చన్నీటి శిరస్నానం చేయించారు. శ్రీస్వామివారు, పిలిస్తే కూడా చాలా ముభావంగా 'ఊ – ఆ' అని మాత్రమే సమాధాన మిచ్చేవారు. అందువల్ల ఆయనకు దయ్యం పట్టిందని, మతి చలించిందని అనేక భూతవైద్యాలు, నాటు వైద్యాలూ చేయించారు. లాభం లేకపోగా ఒక నెల తరువాత 'చాకలి యోగం, జక్కల యోగం, మంగల యోగం' అని అరుస్తూ ఊరంతా పరుగెత్తేవారు శ్రీస్వామివారు. జన సంచారానికి దూరంగా ఉండే చోట అరుస్తుండేవారు. రెండు, మూడు రోజులు కూడా ఇంటికి వచ్చేవారు కాదు. తల్లిదండ్రులు కూలివాని చేత అన్నం మూట పంపి ఆయనకోసం వెతకమనేవారు. అన్నం మూట చూపిస్తే ఆ కూలివానితో కూడా ఆయన ఇంటికి వచ్చేవారు. అన్నం తిని వెంటనే మళ్ళీ పరుగెత్తి వెళ్లేవారు. ఒకప్పుడు ఇంటిలోని వారు ఆయనను కట్టేస్తే, అన్నం నీళ్ళు అడుగకుండా అట్లాగే కూర్చున్నారు. అలా కట్టి కూర్చోపెట్టడం ఇష్టంలేక తల్లిదండ్రులు ఆయనను స్వేచ్ఛగా వదిలేశారు. చేలలోను, దొడ్లలోను తిరిగేవారు. ఎవరి దగ్గరంటే వారి దగ్గర అన్నం తినేవారు. అలా విచక్షణ లేకుండా అన్నం తినడం వల్ల ఆయన కులభ్రష్టుడయ్యాడని తలచి కులపెద్దలు వారి నాలుక కాల్చారంటారు కొందరు. కాల్చలేదంటారు కొందరు. ఎక్కడెక్కడో అడవిలో తిరిగినందువలన గుడ్డలు చీలికలు చీలికలుగా చినిగిపోయేవి. శ్రీస్వామివారి తల్లి క్రొత్తపంచెలు, చొక్కాలు తెచ్చి ఇంట్లో ఉంచితే, ఎప్పుడో

బుద్ధి పుట్టినప్పుడొచ్చి క్రొత్తవి ధరించి వెళ్ళిపోయేవారు. వయసులో ఉండే స్త్రీలు కనిపిస్తే చాలు పులిని చూచిన ఆవువలె పరుగెత్తేవారు.

"ఈ పిచ్చి దశలో అందరూ ఆయనను 'పిచ్చి వెంకన్నా' అనేవారు. 'చాకలి యోగం ఎవరిది వెంకన్నా?' అంటే తమ మేనమామగారి ఇంటి పేరు చెప్పేవారు. రాజపద్మాపురంలో ఉన్న చెల్లెలు మంగమ్మగారింట చాలా కాలం భోంచేస్తూ ఆ ప్రాంతంలో పరుగెడుతుండేవారు. ఒకనాడు కొందరు కొంటెవారు, 'వెంకన్నా ఏదైనా కథ చెప్పు నీకు సంకటి పెట్టిస్తాము' అన్నారు. 'అన్నం పెడితే కళ్ళు పోతాయిగానీ, సంకటే పెట్టించండి' అన్నారు శ్రీస్వామి వారు. అది విని 'ఈయనకు పిచ్చి అంటారే పిచ్చెక్కడయ్యా' అని అనుకున్నారు. పిచ్చి అనేందుకు ఆస్కారమే లేదు. ఎవరినీ తిట్టడు, కొట్టడు, అమర్యాదగా మాట్లాడడు. పెట్టేవారి దగ్గరే చేయి చాపుతాడు. కాకుంటే అదేపనిగా విరామం లేకుండా ఒంటరిగా తిరుగుతూ వుంటాడు."

ఇదే సమయంలో ఒక రోజు మంగమ్మగారి బిడ్డకు జ్వరమొచ్చి తగ్గకుంటే మంగమ్మగారు బిడ్డ బాధ చూచి ఏడుస్తూ వున్నది. "ఎందుకమ్మా ఏడుస్తావు? బిడ్డకు బాగుగా వుంటుందిలే! ఏమి భయపడవద్దు" అని బిడ్డ ముఖాన్ని అరచేయితోతుడిచారు శ్రీస్వామివారు. నాల్గవరోజుకు ఆ బిడ్డ ఏ వైద్యం లేకుండా స్వస్థుడయ్యాడు. ఈనాడు శ్రీస్వామివారికి జరిగే వైభవమైన పూజలు, సమాధి మందిరం చూచి " ఇట్లా అందరికీ దేవుడవుతాడని తెలిసి వుంటే నెత్తిన పెట్టుకొని చాకి వుందును. నా ఇల్లంతా గుల్ల చేసి అయినా ఎంతో బాగా చాకి వుందును. తెలియక మామూలుగా నా అన్నగానే చనువుగా చూచాను" అని కంట తడిపెట్టారు మంగమ్మ. "శ్రీస్వామివారు ఆహారం పుష్టిగా భోంచేసేవారు. ఇద్దరు మనుషుల పని తానొక్కడే చేసేవారు" అని చెప్పారు. శ్రీస్వామివారు ఉన్మత్తావస్థలో వుండగా కపిలబావిలోకి వాలియున్న చెట్టు కొమ్మలకు తన కాళ్లను పెనవేసి తల వ్రేలాడేసి వ్రేలాడేవారు. కాళ్ళు పట్టు తప్పి బావిలో పడిపోతే మరలా బావిలోని నీటిలో నుండి గట్టుకు ఎక్కి వచ్చి మరలా అలాగే వ్రేలాడేవారట.

ఇటువంటి సాధన సాయిబాబాకు వారి గురువు విధించినట్లు, అలానే మరి కొందరు మహనీయులు చేసిన వివరం "శ్రీ సాయి లీలామృతం" అనే గ్రంథంలో చూడవచ్చు.

శ్రీస్వామివారి తమ్ముడు చిన్నపనాయుడుగారు తాను స్వయంగా చూచిన విషయం ఇలా చెప్పారు.

“రెండెడ్ల బండి పోతూంటే శ్రీస్వామివారు ఆ బండి వెనుకగా వచ్చి కూర్చునేవారు. కాళ్ళు బండిపైన, తల, శరీరం క్రిందకు వ్రేలాడుతూండేది. ఎవరైనా చూస్తే బండెక్కి మామూలుగా కూర్చునేవారు.”